

[Axel Sørensen.]

loven fik i fjor. Det kan jo være sket af hensyn til, at det ikke er småpenge længere, som administreres og opkræves efter denne lov. Når man tager i betragtning den stigning, der igen i år spores i de allerfleste indkomstangivelser, som danner beskatningsgrundlaget for det kommende skatteår, vil jeg tro, at man opnår en stigningsprocent på omkring ved 10, d. v. s. at man efter det fremsatte lovforslag kommer op på en direkte beskatning på mellem 1 300 og 1 400 mill. kr. eller et sted mellem 100 og 200 mill. kr.s stigning imod indeværende skatteår. Det betyder en ikke uvæsentlig belastning, thi selvom indkomsterne er steget, vil progressionen i skatteloven betyde en forholdsvis større skattebyrde også for de mindrebemidlede.

Rent skatteteknisk set må jeg beklage, at lovforslaget fremsættes på et så sent tidspunkt. Den foreløbige skatteligning er nu tilendebragt, og arbejdet med beregningen af statsskatten skal nu i gang. Tidligere var dette arbejde af mindre omfang i modsætning til nu, hvor så godt som alle skatteydere bliver pålignet statsskatter. Det vil derfor, såfremt dette arbejde forsinkes af rigsdagen, ikke være muligt at få skattemønstrene afleveret til kommunerne så tidligt, at disse kan overholde fristerne for indbetaling til amtsruerne. Disse adviserer kommunerne om skatternes indbetaling ret tidligt. Regeringen kan vel næppe forlange, at kommunerne skal stå i forskud med statsskatten i det omfang, der her kan blive tale om. Man bør heller ikke glemme, at skatteyderne har krav på snarest muligt efter skatteligningen at blive gjort bekendt med størrelsen af den dem pålignede skat og ikke at udsættes for i den sidste del af skatteåret at få besked om at betale et helt års skat.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne tilsige vor medvirken til gennemførelse af lovforslaget.

Alfred Jensen: Hvor beskedent det end i fremsættelsestalen hedder, at dette forslag fremsættes med samme takster som de i år gældende, vil forslaget, hvis det gennemføres, dog medføre en forøgelse af skattebyrden på skatteydere med beskedne indkomster, et forhold, som forøvrigt også finansministeren har erkendt i selve fremsættelsestalen. Alene den stigning, der kommer herved, er en belastning, som de tusinder af stræbsomme hjem, der lider hårdt under prisstigninger, skatter og tvangsopsparing, ikke kan bære uden de bitreste afsavn. Men hvad der er værre, er, at finansministeren i

fremsættelsestalen har givet udtryk for, at der i det kommende finansår vil blive lagt endnu større byrder på befolkningen end i år. Det understreges af ministeren ved, at han i fremsættelsestalen gør opmærksom på, at der ikke er foregrebet noget med hensyn til regeringens finans- og skattepolitik ved dette lovforslag, og omtrent i samme åndedrag gør han opmærksom på, at statens udgifter sammenlignet med udgifterne i år vil stige med rundt regnet 400 mill. kr. Udover omtalen af, at en del af statens indtægter automatisk vil stige på grund af indtægtsstigninger m. m., antyder ministeren ikke noget om, hvorfra de manglende beløb skal tages, og ej heller på hvilken måde det skal ske. Erfaringerne viser imidlertid, at hovedparten af pengene altid hentes hos de mindrebemidlede, den del af befolkningen, der har mindst at stå imod med og derfor også mindst at betale af.

Jeg betragter det som uheldvarslende for arbejdere og tjenestemænd, at regeringen ikke ved denne lejlighed har trukket linierne op for det kommende års skatte- og afgiftspolitik. Det tyder på, at de forberedinger, arbejderne eventuelt vil kunne opnå ved overenskomstforhandlingerne, vil blive frastjålet dem ved skatter og afgifter af den mest besynderlige art. Det er urimeligt, at regeringen ikke løser op for posen og tilkendegiver arbejderne — naturligvis også andre skatteydere —, hvad de har i vente i den kommende tid. For arbejdernes vedkommende ville der da være en mulighed for, at de mere reelt og nøgternt kunne tage stilling til overenskomstforslagene, når de forelægges til afstemning. Når dette ikke er tilfældet, kan vi kun se det ud fra betragtning, at man regner med, at overenskomsterne skal luskes igennem, og at man derefter vil have lettere ved at frarøve arbejderne det, de har kunnet opnå ved forhandlinger, og så regner med, at det vil kunne ske uden synderlig reaktion fra arbejderne side. Jeg tror, man i så henseende forregner sig. Den seneste tids reaktioner mod tvangsopsparingen og skatteinddrivningen har jo såvel i sin form som i sit indhold antaget en sådan karakter, at det kan siges, at bunden er ved at være nået, og at en fortsættelse af den skatteudskrivning, der nu finder sted, eller en forøgelse af den vil rejse nye tusinder af skatteydere til protest mod inddrivningen, enten det nu sker på den ene eller den anden måde.

Den omstændighed, at de mange millioner, finansministeren agter at indkræve, hovedsagelig skal anvendes til oprustning, betyder jo ikke, at man ser med mildere øjne